

[Carl Petersen.]

kunne vel nok møde med nogle tal, der kunne bevise det, men jeg er så bange for, at det ærede medlem kunne møde med nogle andre tal og bevise, at der var for meget mellemflæsk, der skulle aftages, og alt det. Det interesserer mig overhovedet ikke.

Det, der interesserer mig i forbindelse med den diskussion, som jeg har rejst her, er én eneste ting, nemlig dette, at når man på grundlag af den basispris på 46 kr., vi gennemførte i fjor, hævdede, at dette ville medføre, at flæskemarkedet blev overfyldt, således at priserne ville falde, kan jeg heroverfor gøre opmærksom på, at priserne steg med 1 krone, og selve antallet af grise steg 400.000. Altså har jeg ret, når jeg siger, at de betragtninger, det ærede medlems parti gjorde gældende i fjor både i udvalget og her i salen, var udtryk for en fejlvurdering, og de betragtninger, jeg gjorde gældende, var rigtige.

Så siger det ærede medlem, at jeg jo ellers er vant til at følge organisationerne. Ja, jeg vil også gerne følge landbrugsorganisationerne, men jeg må rigtignok tilføje, at jeg til enhver tid vil forbeholde mig retten til ud fra en fornuftbegrundet indstilling at vurdere, hvad det er for noget, de siger, og det var jeg nu glad for at jeg gjorde i fjor. Det var jeg meget glad for.

Det ærede medlem hr. H. C. Toft ville mene, at jeg på et vist tidspunkt, vel nok år tilbage, har talt om, at man skulle være forsigtig med at ansætte for lave kornpriser, for kornprisernes højde kunne virke som regulator på den dyriske produktion. Det vedkender jeg mig at have sagt, men jeg har ikke sagt det på den måde, det ærede medlem citerede det. Jeg har sagt, man skulle være forsigtig med at ansætte urimeligt lave priser. Urimeligt lave priser betyder, at man fjerner sig fra de priser, som det koster at producere en vare, og så er det en indlysende ting. Jeg har også medvirket til at forhøje basisprisen, det husker det ærede medlem nok, fra 40 til 46 kr. ud fra den samme begrundelse, at vi skulle op på produktionsprisen. Det er det, jeg har sagt i denne forbindelse. Ja, jeg har ikke flere bemærkninger til det ærede medlem. Der var måske flere, men der er ingen grund til at forlænge diskussionen.

Så taler det ærede medlem hr. Mose Han-

sen om løfter, der skulle være givet i 1956. Jeg kender ikke de løfter, men det er da muligt, at den daværende statsminister i forbindelse med en bestemt situation har sagt en eller anden ting om en kornlov, men mon der så ikke i disse løfter skulle være noget andet? Mon ikke det også var en forudsætning, dengang vi gennemførte den første kornlov i 1958, at man da havde holdt sig til de bestemmelser uden at forfuske hele kornlovens grundlag? Det, der skete, det, der var med til at forfuske det, var, at man var begyndt at tilså arealer med brødkorn langt ud over, hvad der var normalt, og dermed var man med til at skade den almindelige landbrugsproduktion.

Der er ingen, der kan påstå, at jeg ikke har advaret. Jeg har advaret imod det, hver gang vi har haft kornloven til behandling, med det resultat, at man har øget arealet — ganske vist ikke i år, men det er Vorherres skyld, ikke min. Det var, fordi man ikke kunne komme til at så, ellers havde arealet været dobbelt så stort. Det ved vi alt om.

Må jeg lige sige til det ærede medlem, som jeg ved har en politisk indstilling, der siger, at man inden for landbruget ikke vil finde sig i, at nogen blander sig i dets forhold, det være sig på den ene eller anden måde: er det så ikke lidt mærkeligt, at det ærede medlem den ene gang efter den anden forlanger, at politikerne skal bestemme, hvor mange grise den ene eller den anden må producere? Det er jo så decideret et indgreb i landmandens frie ret til at disponere. Jeg har aldrig lagt skjul på, at det kan være en fejl, at landmændene ikke vil prøve at indrette sig på de vilkår, der er, men det må være landmændene og organisationerne selv, der må gøre det. Det kan ikke være politikerne, der skal bestemme, om det ærede medlem hr. Mose Hansen eller jeg skal producere så eller så mange svin. Det kan vi selv bestemme derhjemme, men dette er jo lettere, det indrømmer jeg.

Jens Chr. Christensen: Den højtærede landbrugsminister fandt ud af, at den højtærede minister og jeg var omtrent lige — eller lige lidt — opfindsomme, idet den højtærede minister sagde, at min tale ord til andet var den samme som den, jeg holdt sidste år. Det er i nogen grad rigtigt, men